

РЕШЕНИЕ

№ 5190

гр. София, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 29.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **4350** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], подадена чрез упълномощения представител адв. К. Г., срещу решение № 000030-3836/14.04.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/. С него е оставено без уважение като неоснователно искането на жалбоподателя за възстановяване на платена държавна такса по чл.30, ал.5 от Закона за хазарта /ЗХ/ в размер на 100 000 лв. и такса в размер на 2000 лв. за потвърждаване на инвестиции чл.1, ал.3 от Тарифа за таксите, които се събират по Закона за хазарта /ТТЗХ/.

С жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен като постановен в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Иска се отмяната му, както и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП чрез процесуалния си представител юрк.Г. оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да отхвърли същата, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав, като взе предвид събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

С решение № 000030-1107 от 06.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, на

[фирма], по негово искане от 27.07.2020 г., е издаден лиценз за организиране на хазартни игри в игрално казино за срок от 5 години в обект с адрес: [населено място], [улица], хотел „Грандхотел П.“. Лицензът е за 22 броя игрални автомати с 22 броя игрални места и 17 броя игрални маси. С решението са потвърдени извършените от дружеството инвестиции за същото игрално казино, за което е отчетено, че с платежно нареждане от 01.04.2021 г. е внесена държавна такса по чл.1 ал.3 от ТТЗХ във вр. с чл.5, ал.2 от ЗХ в размер на 2 000 лв. С решението също е определен и размерът на дължимите държавни такси за издаване на лиценза, както следва: 1. държавна такса по чл.30, ал.1 от ЗХ вр. чл.3, ал.1, т.5 от ТТЗХ в размер на 59 700 лв. 2. държавна такса по чл.30, ал.5, изр.2 от ЗХ в размер на 100 000 лв. Посочено е, че определените по този начин държавни такси се дължат съответно: по т.1 въз основа на броя на игралните места в обекта съгласно чл.30, ал.1 от ЗХ, а по т.2 въз основа на срока на лиценза и броя жители в населеното място по местонахождението на обекта съгласно чл.30, ал.6 от ЗХ. От представените по делото платежни нареждания се установява, че [фирма] е внесло по сметка на НАП на 19.04.2022 г. 59 700 лв., за които като основание е посочило: чл.30, ал.1 от ЗХ реш. 000030-1107/06.04.2021 г., като на същата дата /19.04.2021 г./ е заплатило по сметка на НАП и сумата от 100 000 лв., за която като основание е посочило: чл.30, ал.5 от ЗХ отново по решение 000030-1107/06.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП. Така направените плащания не се оспорват от страна на ответника.

Със заявление с вх.№ 26-Е-307/07.04.2022 г., жалбоподателят е поискал от НАП да му бъдат възстановени като недължимо платени сумите от 100 000 лв. и 2 000 лв.. Изложил е съображения, че е следвало да заплати единствено таксата от 59 700 лв., дължима на основание чл.30, ал.7 от ЗХ, но не и таксата от 100 000 лв., платена на основание чл.30, ал.6 от ЗХ, която е заплатил, за да получи удостоверението за издадения му лиценз, както и таксата от 2 000 лв., платена за потвърждение на инвестиции по чл.1, ал.3 от ТТЗХ.

С оспореното решение № 000030-3836/14.04.2022 г. изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платената с платежно нареждане от 19.04.2022 г. по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.5 от ЗХ в размер на 100 000 лв. и такса в размер на 2 000 лв. за потвърждаване на инвестиции чл.1, ал.3 от ТТЗХ. В мотивите на решението е посочено, че таксите по чл.30, ал.1 и по чл.30, ал.5 от ЗХ се дължат на различно правно основание и същите са кумулативно дължими.

При така установените факти, настоящият състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, по реда на чл.168, ал.1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 000030-3836/14.04.2022г., с което изпълнителният директор на НАП е оставил без уважение искане с вх.№ 26-Е-307/07.04.2022 г. на жалбоподателя за възстановяване на платената по сметка на НАП държавна такса по чл.30, ал.5 от ЗХ в размер на 100 000 лв. и такса в размер на 2 000 лв. за потвърждаване на инвестиции чл.1, ал.3 от ТТЗХ.

Жалбата, с която съдът е сезиран, е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от страна в административното производство, чието искане е оставено без уважение с оспорения акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и частично основателна.

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП. В чл.17 от ЗХ са посочени правомощията на изпълнителния директор на НАП в областта на хазарта и свързаните с него дейности. В ал.1, т.1 от посочения текст е записано, че същият е компетентният да издава лицензи за организиране на хазартни игри, а т.16, определя изпълнителния директор на НАП като орган, който има правомощия да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съответно, изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл.59, ал.2 от АПК, доколкото в ЗХ няма специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресатът, какво е решението на органа по подаденото от заявителя искане, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка.

При издаването на решението не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му.

При преценка на съответствието на решението с материалноправните разпоредби съдът съобрази следното:

Съгласно чл.30, ал.1 от ЗХ, за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. Съгласно ал.5 на чл.30 на ЗХ, /ДВ, бр. 69 от 2020 г.) за издаване и поддържане на лиценз за игри в игрално казино със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв., а за издаване и поддържане на лиценз за игри в игрално казино със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 200 000 лв./. В същото време чл.30, ал.7 от ЗХ предвижда облекчен режим на заплащаните такси за издаване/продължаване на лиценза, като е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал.1. Според тази разпоредба, за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал.1. Следователно лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер, определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя според броя на игралните автомати и места, както и игралните маси в залата, в която ще се извършва разрешената дейност, и не е обвързан с броя жители в населеното място, в което ще се извършва дейността, или пък със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл.30, ал.6 от ЗХ и каквато препратка е направил административният орган при определяне размера на дължимите такси за издадения лиценз. По делото не се спори, че жалбоподателят в качеството си на организатор на хазартни игри по чл.242, ал.1 от ЗКПО се облага с алтернативен данък по реда на същия закон.

Съгласно чл.242, ал.1 от ЗКПО хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Именно в качеството му на лице, облагащо се с алтернативен данък по ЗКПО, съдът намира, че същото дължи само таксата по чл.30, ал.1 от ЗХ, като това произтича от разпоредбата на чл. 30, ал.7 от същия закон.

След като в чл.30, ал.7 от ЗХ ясно е посочено каква е таксата за издаване/продължаване на лиценза за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал.1, няма основание да се събира и втора такса по ал.5.

Следва да се отчете също, че текстът на чл.30, ал.7 от ЗХ /изм. ДВ, бр.69/2020 г./ съществува и в редакцията на чл.30 от ЗХ от 01.01.2015 г. като ал.5 на чл.30 от ЗХ. Следователно цитираната норма не се явява нова по отношение на заплатените от жалбоподателя такси, тъй като същата е съществувала и към момента на подаване на заявлението му за издаване на лиценз – 27.07.2020 г.

Съгласно чл.3, ал.1, т.5 от Тарифата за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри в игрално казино, организирани с 5 игрални маси и 15 игрални автомата - 35 000 лв., и по 2000 лв. за всяка допълнителна игрална маса и по 100 лв. за всеки допълнителен игрален автомат. Тъй като в игралното казино, за което е издаден лицензът, има 17 игрални маси и 22 игрални автомата, таксата е 59 700 лв., която такса е платена.

Предвид изложеното и доколкото таксата по чл.30, ал.1 от ЗХ препращаща към Тарифата, е платена, неоснователно в случая е събрана и такса по чл.30, ал.5 от ЗХ. Поради това платената по сметка на НАП такса в размер на 100 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на [фирма].

По тези съображения жалбата в тази ѝ част се явява основателна, поради което оспореният акт в частта, с която е отказано възстановяването на заплатената на основание чл.30, ал.5 от ЗХ държавна такса в размер на 100 000 лв. следва да бъде отменен.

Неоснователно се явява обаче възражението на жалбоподателя за недължимост на събраната по чл.1, ал.3 от ТТЗХ държавна такса в размер на 2 000 лв. В производството по първоначално издаване на лиценз законодателят е предвидил, че искателят следва да докаже размера на извършените инвестиции, както и средства за организиране на играта в размери, предвидени в чл.5, ал.1, т.3 от ЗХ. На следващо място в чл.1, ал.3 от ТТЗХ е предвидено, че административният орган следва да събере и държавна такса за потвърждаване на извършените инвестиции за конкретния обект за който се издава лиценз. В настоящия случай е събрана дължимата такса, като от административния орган е извършено потвърждаване на извършените инвестиции от молителя [фирма] за обект за игрално казино с адрес:: [населено място], [улица], хотел „Грандхотел П.“. По изложените съображения жалбата в тази ѝ част следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-3836/14.04.2022г., издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите в частта, с която е оставено без уважение

искането на [фирма] за възстановяване на държавна такса по чл.30, ал.5 от ЗХ в размер на 100 000 лева и

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне в отменената част при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № 000030-3836/14.04.2022 г. г., издадено от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите в частта, с която е оставено без уважение искането му за възстановяване на държавна такса по чл.1, ал.3 от ТТЗХ в размер на 2000 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: